

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku K. W.
przy uczestnictwie L. W. i K. W.
o podział majątku wspólnego i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 września 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. na
rzecz adw. Z. J.
kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną
o należny podatek VAT z tytułu udzielonej wnioskodawczyni
z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jedynie na oczywistej zasadności skargi, która - w jej ocenie - wynika z błędnego zastosowania art. 43 § 2 k.r.o., uprawniającego sąd do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. Nie można uznać, że doszło do rażącego i oczywistego naruszenia art. 43 § 2 k.r.o. przez nieuwzględnienie wniosku o ustalenie nierównych udziałów w majątku małżeńskim. Sądy *meriti* trafnie wyjaśniły dlaczego w okolicznościach sprawy nie zachodzą ważne powody uzasadniające takie wyjątkowe z natury rzeczy rozstrzygnięcie. W utrwalonym w tym względzie orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, które muszą wystąpić łącznie i które pozostają do siebie w takim wzajemnym stosunku, że żadne „ważne powody” nie stanowią podstawy takiego orzeczenia, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy, a jednocześnie - nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku nie stanowi z kolei podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeżeli nie przemawiają za tym „ważne powody”. Tym samym brak podstaw do traktowania winy jako czynnika przesądzającego o odmowie ustalenia nierównych udziałów „na korzyść” małżonka winnego bez względu na cały kontekst sytuacyjny (por. postanowienie SN z 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 553/12, nie publ.). Tymczasem skarżąca jako jedyną podstawę swojej skargi wskazuje zawinione postępowanie męża bez odniesienia się do całokształtu poczynionych ustaleń.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądził na rzecz pełnomocnika wnioskodawczyni koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.